

Ra, Isis, Set och Horus

En egyptisk metafor

Av John van Auken

Det finns en fascinerande legend från den forntida egyptiska kulturen som skildrar vårt andliga ursprung, resa och slutliga öde. Karaktärsskildringarna och handlingen i denna berättelse är metaforer för delar av oss själva och skeenden längs vår väg.

I egyptiska papyrusrullar återfinner vi detta avsnitt: ”Se, Isis fanns till i en kvinnas gestalt, kunnig med ord. Hennes hjärta gjorde uppror mot miljontals människor. Hon valde hellre miljontals gudar och hon respekterade miljontals andar. Hon mediterade i sitt hjärta: ’Skulle inte jag kunna vara i himlen och på jorden likt Ra och utse mig själv till jordens härskarinna och en gudinna genom att känna till den helige gudens namn?’” (*Legends of the Egyptian Gods* av Wallis Budge).

Genom sitt intensiva sökande att bevara fromhet i sin innersta mänskliga natur och i egots strävan, bevarade Isis sin förbindelse och sitt samspel med det ursprungliga sanna Ljuset i Ras skepnad. Av honom fick hon visdom och makt. Då Ra återvänt till himlarna, gavs tronen till Osiris. Osiris symboliserar vårt fulländade själv till Guds/Ras avbild samt vårt öde att bli en evig följeslagare och medskapare till Gud. Osiris utnämnde Isis (som symboliserar vårt högre medvetande) till sin gemål och hon delade tronen med honom. På samma sätt som

hon hade hjälpt Ra att civilisera och upplysa de inflytelserika på jorden, hjälpte hon nu Osiris att regera med vishet och nåd.

När Osiris begav sig ut på en lång resa runt jorden, var Isis kvar som Egyptens regent. Hon regerade så klokt och väl att deras yngre bror Set (vårt växande ego) inte kunde ta makten, vilket han önskade. Vid Osiris återkomst var Set (Satan i det gamla Egypten, även kallad Seti och Seth) så full av själviskhet att han listigt övertygade sin tillitsfulle bror att lägga sig ner i en kista, varpå han dödade Osiris, så som Kain hade dödat Abel.

Set förseglade kistan och kastade den i Nilen som förde den ut till havs. Kistan symboliserar en större förändring i vårt medvetande. Allt eftersom vårt ego växte distanserade det oss från enheten med livets källa och införde ett dödsliknande tillstånd över en odödlig själ.

Isis (medvetandet) grät över att ha förlorat den fulländade (Osiris) och över vår själviskhets (Set) tilltagande dominans. Hon sökte efter Osiris men kunde inte hitta honom. Kistan flöt iland på en fjärran strand vid foten av en tamarisk. Trädet växte till runt kistan och dolde den helt inuti sin stam. När trädet högs ner av kungen i det främmande landet, utsöndrade det en sådan utsökt doft att dess rykte spred sig runt jorden och nådde slutligen Isis öron. När hon hörde om det väldoftande trädet, visste

hon omedelbart att det var självaste Osiris! När hon anlände till landet överlät drottning Astarte, sin nyfödde son i Isis vård. Isis förlänade barnet odödlighet, men modern skrek i vända då hon såg att barnet badades i en renande eld. Hennes skrik avbröt förtrollningen och barnet behöll sitt mänskliga tillstånd. För att lugna modern avslöjade Isis sin sanna identitet och sina intentioner. Modern/drottningen övertygade sin man kungen att ge trädstammen till Isis.

Isis drog fram kistan från trädet och tog fram kroppen ur kistan. Hon vätte den med sina tårar och gömde kroppen i Nilens deltaländ. Men Set fann kroppen, skar den i bitar och strödde dem vida omkring.

Detta symboliserar hur egoism bryter sönder enheten till ”splittring” så att ingen kan se sanningen klart. Isis – aldrig villig att ge upp – började ett tålmodigt sökande efter de värdefulla fragmenten av sitt ideal (Osiris) och fann alla förutom fallosen (symbolen för kreativ kraft). Hur skulle Isis kunna bli havande med ett nytt idealiskt själv när Osiris fallos inte fanns att befrukta henne? Hon ropade till himlen att vi inte kunde överge idealet, men likväl kunde hon inte bli havande under dessa omständigheter. Hermes (även kallad Thoth) steg ned från himlen ombord på ”Barken från miljontals år”. Från denna gudarnas båt frågade Hermes henne om hon hade stridit mot egot och den mänskliga naturen så länge att hon hade förlorat kontakten med sitt gudomliga väsen. Han uttryckte förvåning över hennes brist på magi. Han försäkrade henne att Ras makt var och alltid hade varit till för henne. Hon mindes denna sanning och i en magisk, mystisk beblandning med Ra och Osiris (i sitt djupa medvetande) blev hon obefläckat havande med ett barn som skulle komma att bringa ljus igen.

Barnet var Horus, ansedd att vara det högra ögat, medan Ra är det vänstra ögat. Detta symboliserar två synsätt, ett ursprungligt och rent (Ra) samt det andra, som efter att ha skådat ondska nu blivit visare och starkare (Horus). Horus skall växa upp till att bli den sanne arvtagaren till tronen och bekämpa egots anspråk.

Isis utförde då de första balsameringsriterna för att återställa Osiris inför det eviga livet utanför jordiskheten. Hon assisterades i denna rit av sin syster Neftys (som paradoxalt är fru till Set, egot). Isis fick hjälp av sin systerson Anubis (som uppträder i alla egyptiska dödsscener för att ledsaga den avlidne genom underjordens mörker till himlen). Även hennes ofödda barn hjälpte henne att bevara och återställa Osiris. Han fick andlig insikt och blev härskare över Underjorden, ett gränsland mellan himmel och jord. Han skall döma varje själ som strävar efter att passera från jorden till himlen genom att väga deras hjärtan.

När Set hörde att Osiris levde, grep han Isis och fängslade henne (symboliserar den kontroll egot kan ha över sinnet). Men med Hermes hjälp dolde hon sin graviditet för Set och undkom. Hon födde Horus,